

Що думає Америка?

В США протягом вже багатьох років працюють цікаві інституції над дослідженням суспільної опінії.

Завданням інститутів є збирання висловлювань осіб з приводу того чи іншого питання чи подій у світі. Зібрані таким способом сотні тисяч запитань і відповідей потім добираються, обінюються і наречуться вигляді відзотко вих чисель подаються до загального відома. Ці числа дуже ясно відзеркалюють те, що називається суспільною опінією.

Нещодавно в американському часописі „Ньюзвік” подано найновіші висновки цієї дослідницької роботи. Американець мало цікавиться закордонною політикою, його більше цікавлять внутрішні справи. Шоправда він вже не є прихильником старої політики ізоляціонізму, але тільки тому, що цього вимагають сучасні міжнародні обставини.

Американець все ще вірить і сподівається кращого, але завжди жде найгіршого. Він до деякої міри погоджується, що світові проблеми будуть якось поголожені, але він не знає ще сам, що може статися. Він побоюється, що ці ненавіщені проблеми приведуть до нової світової війни. З досвіду минулого він добре знає, що в майбутньому конфлікт Америка не зможе залишитись нейтральною.

Ще десять років тому американець був проти (52 відсотки) участі його країни в Лізі Націй, але в 1945 році він стає вже гарячим прихильником (81 відсоток) Об'єднаних Націй, де на його думку Америка повинна навіть грati головну роль (86 відсотків). Цей настрій поворіз зникається, бо вже в 1946 році він мало вірить (86 відсотків) в силу ОН, а через деякий час в 1947 році він вважає віневнений (69 відсотків), що ця організація неспроможна запобігти майбутній війні. Проте, коли його запитали, чи вважає він можливим утворення світового уряду, що підкорює більшість світу, американець несподівано (54 відсотки) відповів — „так”.

Американцеві добрі відомо, що майже ввесь інший світ приглядається до його країни, хто з почуттям страху й заздрості, хто з налію ѹ сподіванням на допомогу. Це дратує його, бо він думає, що США є в постійній небезпеці стати дійною коровою для чужої землів. Ось чому він не дав своєї згоди (60 відсотків) щодо позики для Росії. В той же час він дас допомогу толодуючим країнам. Так, в 1946 році він пінчче погодився (68 відсотків) на скорочення своїх рационів м'яса і масла, щоб зробити цю допомогу найбільш ефективною.

Виховані в миролюбних почуттях американець тепло вітав в червні 1945 року конференцію в Сан-Франциску і вірив (64 відсотки), що це „добрий шанс” запобігти новій війні. Це було найвищою точкою його оптимізму. В грудні 1945 року його віра трошки похолоділа (бо її поділяв вже 51 відсоток), і він навіть припускає, що війна вже готовиться. В березні 1946 року американець майже не сумнівається (68 відсотків), що його країна в найближчі роки буде змушені віювати: рівно через рік, в березні 1947 року, він підкреслює це ще більш рішуче (73 відсотки). Він почав себе кібі в якомусь лябірінти, з якого немає виходу.

Щодо самої війни, то на думку американця, вона буде безумовно війною атомовою (83 відсотки). Більш того, по-різному (рід 38 відсотків) в 1945 році до 75 бомбами буде використано й ворагами проти Америки. Цікаво, що серед американців є такі (всього 2 відсотки), що не мають найменшої уяві про атомову бомбу.

Коли першу атомову бомбу було викинута в Японії, американець схваливав (53 відсотки) й навіть вважав бомбу за корисний для людства винахід (52 відсотки). Але через рік, в зв'язку з вищеперечисленою небезпекою цього знаряддя, подібні думки поділяла вже значна меншість (37 відсотків). Це привело до зміни опінії американця, і він вимагав (85 відсотків) збереження секрету бомби й підсилення військової потуги країни. Разом з цим він підтримує пропозицію щодо міжнародного контролю бомб (72 відсотки) і навіть хоч і в меншій кількості (56 відсотків), погоджується на знищенні, вразі, потреби, усіх заготовлених бомб в Америці. Але оскільки такого контролю це немає американець бажає (61 відсотків), щоб виробництво бомб продовжувалось.

Хто ж буде ворогом Америки в майбутній війні? У відповідь на це запитання більшість американців (57 відсотків) вказує на Росію. Цієї країни він побоюється і її не довіряє. Шоправда він думає (87 відсотків), що російський народ, подібно до американського, не хоче війни, але він поволі прийшов до висновку (60 відсотків), що совєтська

диктатура має намір опанувати світлом, і тому він висловлюється (68 відсотків) проти політики заспокоєння.

Американець ніколи не відчував приязні до советської Росії і завжди відкидав комунізм як політичну філософію. але спільні боротьба проти ворога під час війни примусила його поставитися з деякими довір'ям до ССР. Зараз після перемоги це відчуває довір'я ще збільшилось (54 відсотки). Проте поволі американець зазнає вже відверто (62 відсотки), що його почуття до Росії значно погіршли. Рін дуже різко заплямував (75 відсотків) російську закордонну політику. В той же

час визнає ще важливість підтримувати дружні відносини з ССР (68 відсотків), але не ціною поступок. Йому вже стало ясним, що Росія розпочала б війну проти Америки, якщо була б впевнена в перемозі (65 відсотків), але всеж таки він проти зачіпної війни (87 відсотків) з боку США.

Не бажаючи війни, американець підтримує всі спроби мирного полегодження суперечок. Так, наприклад, він ухвалив (62 відсотків) „твірну” політику міністра Бернса в минулому році нещодавно він виявив свою прихильність ставлення до так званої доктрини Трумена (56 відсотків). Проте поволі американець все більш й більш приходить до висновку, що війна неминуча, і він втвінечий, що це буде війна Америки проти Росії (57 відсотків). Він навіть вірить, що війна вже наближається.

І. Ш.

Українське Життя

В Міттенвальді відбувається виставка „Рік праці тaborу...”, що викликає загальне зацікавлення серед наших людей і є добрим покажчиком тaborової творчої праці. На світлині загальний вигляд тaborу.

Вечір Юрія Клена

У неділю 31 серпня в редакції „Нашого Життя”, для вузького кола слухачів — з поміж письменників і журналістів Ю. Клен прочитав один епізод з 4-ої частини своєї великої епопеї „Попіл імперії” — „Вальпургієва ніч”. Тему Гетеївської містерії перенесено з сучасності. Зміст прочитаного уривка становить зустріч автора в околицях Берхтесгадену з Фавстом, який показує Кленові Вальпургієву ніч. Постаті темних духів, відьм, чергуються з постатями сучасників. Містерія переходить в пародію на сучасний літературний український Олімп. На другий ленів в тaborовому клубі О. Клен явив свої нові твори для ширшого громадянства. На цей раз він обрав другий уривок з 4-ої частини „Поделу імперії”, що близько торткається сумних і болючих питань правового становища ДП.

Присутні з захопленням сприймали

майстерно прочитану автором прозову новелю „Яблука” — із складним цікавим сюжетом, побудованим на історичному тлі.

На закінчення Ю. Клен почитав у драматичній формі написану гостру сатиру з життя ДП в Австрії.

Нестподівано для всіх присутніх був перехід Юрія Клена на прозу, в якій він виявив себе таким же блискучим майстром як і в поезії. В течії автора знаходиться це кілька готових прозаїчних творів, між іншими велика річ: „Пригоди архангела Рафаїла”, де художнім засобом розкриваються негативні явища в східноєвропейській державі.

Юрій Клен невтомно далі працює над своїм великим твором „Попіл імперії”. Крім того редактор літературний журналу „Літаври”, що виходить в Зальцбурзі.

Сьогодні народу історичними обставинами:

1. На еміграції в Європі це становище виявляється в зачепаді релігійного почуття серед вірних, передусім серед молоді, в занепаді спричиненому, головним чином, відсутністю правильно організованого церковного керівництва, конче потрібного для піднесення релігійного життя на чужині.

2. Життя показало, що в Європі, крім споконвічної УАПЦ, яка опинилася в чисельній кількості вірних і священиків на еміграції, УАПЦ, духовно й ідейно поєднаної з Арх. Іоаном Теодоровичем, існує, що дві церковні формациі, а саме: а) АПЦ — 1924, що під重温ала в Польщі, та б) УАПЦ, формациі 1942 року.

3. Без поєднання цих трьох православних церковних організмів неможливо буде дослівні твори елінського керівництва, так потрібний для налагодження релігійного життя.

4. Не зважаючи на те, що церковні собори УАПЦ в Америці й Канаді та Арх. Іоан Теодорович, зрозумівши важливість поєднання церков, звернулися до Епископату в Європі з закликом до поєднання. Собор Епископів УАПЦ в

Мюнхені 12—15 травня ц. р. своєю ухвалою зайняв становище, не сприйнятне для такого поєднання. Собор Епископів ухвалив „приєднати” Арх. Іоана Теодоровича лише як пресвітера, провівши над ним чин архієпискепської хиротонії. Цією ухвалою 12 Епископів відступили від УАПЦ.

5. Це відступлення, що визрівало протягом 2-х останніх років, остаточно довершилося на Соборі Епископів у травні ц. р. Передова частина української церковної громадськості запобігла цьому відступленню, докладала всіх зусилля до здійснення єдності церкви, але всі заходи пішли намарне.

6. Церковний З'їзд з великим жалем відзначає факт непошани Епископату до засад УАПЦ, насамперед до соборно-правності, що має за свою основу практику Апостольської Церкви і освячена кров'ю мучеників, як церква перших віків християнства.

7. Церковний З'їзд, риходячи з історичної практики української церкви, стоїть на тих засадах, що жадна частина церкви (духовенство, чи вірні) не має права на монопольне керівництво в церкві. Керівництво має бути побудоване соберно з усіх частин церкви.

8. Зважаючи на те, що УАПЦ в тому складі вірних і священиків, які ідейно належать до неї, залишилась без Епископів. З'їзд просить Всесвітнього Архієпископа о. Іоана Теодоровича поширити свою опіку на українські православні парафії в Європі, що виявлять свою болю підпорядкуватись під його юрисдикцію.

9. Перший церковний З'їзд закликає всіх Епископів в ім'я Бога, в ім'я любові до рідного краю об'єднатися в спільній Українській Автокефальній Православній Церкві, як у релігійно-національному масштабі українського народу, і стати до праці для добра і слави йї перед єдиним її престолом спільно з Арх. Іоаном Теодоровичем.

Для керівництва релігійно-церковним життям З'їзд обрав Українську Православну Церковну Раду в кількості 21 особи, контролюну та статутову комісію. На почесного голову Церковної Ради обрано Всеч. Арх. о. Іоана Теодоровича. Президія Першого З'їзду УАПЦ. Ашаффенбург, 27. VIII. 1947 р.

Поборюмо неписьменність

Він Ц. П. У. Е. довідуємо, що при наборі робітників до Канади на лісові роботи багато прийнятих робітників Українців відкинуто тільки тому, що вони не вміли підписатися, дарма що мали добре європейський одяг і взуття.

В зв'язку з тим згідно з бажанням Ц. П. У. Е. Централя У. Г. чи закликає всії свої клініти розпочати боротьбу з цим прикрем явищем, яке з одного боку стоїть на перешкоді в'їзду до Канади.

Віримо, що все учительство вживе всіх засобів, щоб усунути до решти неписьменність серед нашої еміграції.

Переселенські справи

Канадський міністер відбудови й іміграції Кларенс Гов заявив, що Канада відкриє свої кордони для необмеженої кількості біженців. Гов заявив, що канадський уряд не обмежується іміграцією до Канади. Найближчим часом перевезуть до Канади понад 10 тисяч біженців.

До бельгійських копалень вийшло 16.693 біженців. З того 1447 осіб будуть повернені назад до Німеччини із за поганого стану здоров'я, або з інших причин, що роблять працю цих осіб під землею неможливою.

Поводінку і працю колишніх ДП оцінюють в Бельгії позитивно.

Нарада в IPO

13 серпня ц. р. відбулися в кватирі IPO в Авгсбурзі інформаційні сходини старшин сусільної опіку і представників тaborів, на яких обговорено питання під

